

Jest změna právního názoru důvodem obnovy řízení?

(Nejvyšší správní soud.)

Jindřich Pietsch sloužil v armádě rakousko-uherské jako gážišta z povolání a sice posléze jako rytmistr. V březnu 1919 žádal o převzetí do armády československé v hodnosti rytmistra ve výslužbě a byl také jako gážišta v. v. výnosem M. N. O. převzat. K jeho vlastní žádosti o přiznání zaopatřovacích požitků přeložilo jej ministerstvo v roce 1920 v září do výslužby a týž dnem zastavilo jeho dosavadní požitky a poukázalo mu požitky zaopatřovací.

Potom byl podroben superarbitračnímu řízení a uznán v roce 1924 ke službě způsobilým. V září 1924 rozhodlo ministerstvo zvláštním výnosem, že rytmistr Pietsch, jako bývalý vojenský gážišta z povolání, podal přihlášku za převzetí do stavu gážištů ve výslužbě, že se tedy neucházel o převzetí do sboru gážištů vojenských z povolání v činné službě a že nespadá do kategorie vojenských gážištů z povolání v činné službě převzatých a že proto nemá nároků na požitky zaopatřovací. Případné přiznání těchto požitků na základě superarbitrace nepřichází v úvahu proto, ježto byl při superarbitraci uznán ke službě způsobilým. Z těchto důvodů byla zastavena výplata pensijních požitků a rytmistr Pietsch přeložen 1. srpna 1924 do zálohy.

Proti tomuto rozhodnutí podal rytmistr Pietsch svým právním zástupcem JUDrem Mellanem stížnost, v níž především vytýká, že naříkané rozhodnutí bylo ve vyrozumění o zastavení výplaty pense označeno jako rozhodnutí ze dne 18. července 1924 č. 138.829/14 v plné intimaci však jako rozhodnutí ze dne 6. září 1924 č. 13.829/14.

Nejvyšší správní soud neshledal tuto vadnost intimace podstatnou, neboť neztlížal a nemohl ztlížiti stěžovateli obrát. Stížnost vytýká dále nezákonnost v tom směru, že, byl-li stěžovatel jako gážišta v. v. převzat a do výslužby přeložen a byly-li mu též pensijní požitky vypláceny, měl býti ve výslužbě ponechán, a byl-li v roce 1924 nově superarbitrací podroben, že měl býti zařazen do aktivity neb dán na dovolenou s čekatelným, t. j., že mu požitky právoplatně přiznané byly odňaty neprávem, když mu požitky jiné přiznány nebyly.

Přes opačný názor odvodního spisu shledává Nejvyšší správní soud, že stěžovatel touto námitkou dovolává se způsobem dle § 18. zákona o správním soudě postačujícím právní moci rozhodnutí ministerstva Národní obrany. Poněvadž žalovaný úřad tímto rozhodnutím přeložil stěžovatele do výslužby a jemu k jeho žádosti přiznal zaopatřovací požitky, nabytí stěžovatel rozhodnutím práve; v rozhodnutí tom vyznačených, ať mu již dle zákona příslušela nebo ne. Materiální právní moci jeho mohla by v cestě státi jediné taková závada, která by je činila zmatečným, na příklad, kdyžby bylo vydáno úřadem nepřislušným. Toho však v daném případě není. Toto rozhodnutí bylo naříkaným výnosem změněno, leč změna rozhodnutí, spo-

čívajícího na změně právního názoru, není podle zákona všeobecně uznaných zásad řízení správního vůbec důvodem obnovy řízení, ani tehdy, když jde o opravení dřívějšího nesprávného právního názoru. Není tedy naříkané rozhodnutí v souhlasu se zákonem a bylo je dle § 7. zákona o správním soudě zrušiti a stížnosti vyhověti.

Senátu Nejvyššího soudu předsedal prezident Srb, stěžovatele zastupoval vysehradský advokát dr. Mellan a žalovaný úřad ministerský tajemník dr. Josef Pešout.

Zloději v pravé poledne.

(Krajský soud v Novém Jičíně.)

Ve Valašském Meziříčí ve Vrbenské ulici pozorován byl delší dobu asi 25letý mladík, který mezi polednem přecházel ulicí a pozoroval obezřele okolí. Svým chováním byl nápadným jednému z tamních obyvatelů, který jej sledoval. Mladík přicházel vždy v určitou hodinu, a sice mezi 12. a 2. hodinou odpoledne. Jednoho dne, kdy konán byl trh, opětně přišel do ulice a sice s veřejným posluhou, který vezl vozík. Ten postavili na ulici a po chvíli naložil posluha na vozík 5 balíků.

Protože obchody mezi polednem jsou uzavřeny, právě jako obchod kávu pana Dadáka, před jehož domem posluha balíky nakládal, byl p. Dadák na věc upozorněn a na podezřelého muže, který mezitím už odjel, nastala honba.

Četnický strážmistr po telefonické zprávě odebral se na nádraží, kdež zastal sice onoho veřejného posluhu, ovšem již bez balíků, ale zjistil, že neznámý mladík sedl s balíky do vlaku směrem k Hulínu. Strážmistr telefonoval do Bystřice p. H. na četnictvo, které v pravý čas dostavilo se na nádraží, v příbylém vlaku učinilo prohlídku a zatkl Josefa Konvičku, příslušného do Frenštátu p. R., který ukradené tyto balíky vezl do Břeclavy. V balících zjištěno bylo 37 kg nejjemnější kávy v ceně asi 2000 Kč.

Vyšetřováním bylo pak zjištěno, že ke krádeži Konvičkovi byl nápomocen 20letý dělník J. Jureček a zaměstnaný v pražárně kávy p. Dadáka.

Oba tyto mladíci, již trestaní, byli nyní odsouzeni každý ke třem měsícům těžkého žaláře bezpodmínečně.

—ka.

Psí historie.

(Odvolačí senát v Brně.)

V neděli dne 2. srpna bylo v brněnském „Ostende“ u Komína živo. Sluníčko mile hrálo a zástupy Brňáků vytáhly k řece a utábořily se po obou stranách Svatky. Vyšel si i pan doktor C., aby po celotýdenní dřině osvěžil své znavené údy v chladných vlnách Svatky. Na cestě doprovázel ho jeho nerozlučný společník — pejsánek, vlastně pořádný hafan, „Rolf“. Dešli až ke Komínu, pan doktor v houšti na sebe natáhl koupací trikot a chystal se do vody. Rolfovi se zdálo, že pánovi to převlé-